

Милорад Додик, уза све напоре, није имао среће. Када је дошао на власт, сви велики привредни системи Републике Српске, били су уништени и опљачкани. Пореске обавезе од 750 милијуна марака, настале прије његовог доласка, нису могле бити реализиране јер су дужничка фантомска подузећа нетрагом нестала. Неке су банке биле такођер опљачкане и будзашто продате.

Двије године касније, почела је свјетска економска криза, а опоравак свјетске привреде је почео тек 2011. године, док се код нас то почело осјећати много касније. За то су вријеме паре од Телекома нестале у куповању социјалног мира.

Нажалост, пљачке природних ресурса и привреде, која је започела и прије самог Дејтона, те масовна запошљавања ради политикантских циљева нису престајала, посебно на локалним нивоима. Слаб реални сектор и бујање буџетске, добрим дијелом паразитске, класе, погоршало је кризу.

Поврх свега, можда и немогућност доношења стратешког плана развоја РС, узроковало је и крпљење буџета сваке године. Када се привреда почела помало опорављати, дошле су поплаве.

Милорад Додик, као предсједник владе и предсједник Републике, јест командно одговоран за садашњу укупну ситуацију, што нема везе са оним што му опозиција предбацује јер, поновимо, остаје чињеница да му ни лоше економско наслијеђе, ни околности (свјетска криза, поплаве) нису ишле на руку.

Није, међутим, био одлучан у борби против корупције и криминала. Посебно је пропустио тренутак онда када, имајући велику каризму у народу, није изашао из своје партије која

се након 2010. године није могла више успјешно морално опоравити, и није формира свој покрет, своју нову политичку партију. Да је то био урадио, стање у земљи би сада било пуно боље.

Покушаји ојачања привреде неким, показало се, илузорним пројектима: аеродром у Требињу, електрични поштански аутомобили, текстилне фабрике у Херцеговини, недовољно јасни међународни кредити, итд, нису донијели очекиване резултате.

Нажалост, нису се реализирали, из непознатих разлога, ни руски кредити који су Републику Српску могли извући из садашње незавидне ситуације. Можда ће се једног дана објаснити ова „руска издаја“.

Република Српска у овом часу има три излаза.

- Да, имајући у Влади визионаре, а не само стручњаке и добронамјерне особе, одлучно

крене ка свом политичком осамостаљивању у комбинацији са хитним стварањем подузетничко-финанцијског капитала чиме би се привреда брзо и учинковито опоравила. Ствар би још увијек могла успјети ако би се у томе сложили СНСД са својим коалиционим партнерима.

- Друга опција је да се, без пута ка даљњем осамостаљивању, створи подузетничко-финанцијски капитал, да привреда РС ојача и да се на равној нози успоставе односи са Федерацијом и међународном заједницом, дакле и са НАТО-ом. У том би случају РС, унутар федеративне БиХ, рационално обједињене али и довољно децентрализоване, можда могла очувати извјесну самосталност.

- Трећа опција је она чему се РС сада ужурбано креће уз свесрдну помоћ неких опозиционих партија: потпуна овисност о ММФ-у, стварање унитарне, централизоване бошњачке државе. Земље која ће ући у НАТО али, као ни Турска, а из истих разлога, никада у Европску унију.